

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **V.**, nar. X., štátny príslušník Gruzínska, naposledy bytom v zahraničí: M. zast. Advokátska kancelária Š., proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície PZ Trnava**, Športová 10, Trnava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. UHCP-48-8/RHCP-BA-TT-AV-2009 zo dňa 6. novembra 2009, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 32Sp/42/2009-26 zo dňa 7. januára 2010 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 32Sp/42/2009-26 zo dňa 7. januára 2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie **č. p. UHCP-48-8/RHCP-BA-TT-AV-2009 zo dňa 6. novembra 2009**, ktorým odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) zaistil dňom 6.11.2009 navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 180 dní do 4.5.2010 (podľa § 62 ods. 3 zákona) a podľa § 62 ods. 4 zákona navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia Medveďov.

Krajský súd dospel k záveru, nie je sú splnené podmienky pre zmenu ani pre zrušenie napadnutého rozhodnutia, nakoľko v rámci podaného odvolania neboli preukázané žiadne relevantné dôvody, ktoré by spochybnili správnosť zistení a záverov o ktoré sa opieralo napadnuté rozhodnutie odporcu. Krajský súd uviedol, že v konaní bola preukázaná skutočnosť, že navrhovateľ bol právoplatným rozhodnutím vyhostený, a to rozhodnutím č. P-PPZ-14/HK-RU/2005 a bol mu určený zákaz vstupu na územie SR na dobu 5 rokov. Krajský súd poukázal na to, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia bol navrhovateľ v pozícii žiadateľa o azyl, avšak s poukazom na § 62

ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, táto skutočnosť nebráni vydaniu rozhodnutia o zaistení pre účely administratívneho vyhostenia. Krajský súd napokon poukázal na to, že navrhovateľ opakovane podáva žiadosti o azyl, pričom z jeho konania je zrejmé, že ide len o účelové konania s cieľom zmarit' výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

Preto sa stotožnil s právnym názorom odporcu, že v čase zaistenia, t. j. dňa 6.11.2009 sa navrhovateľ zdržiaval na území SR neoprávnené a nakoľko bolo vydané rozhodnutie o jeho administratívnom vyhostení, ktoré je právoplatné, je naplnený účel jeho zaistenia.

Zaistením navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, nedošlo podľa krajského súdu k pozbaveniu osobnej slobody v rozpore s článkom 5 ods.1 písm. f/ Dohovoru.

S poukazom na uvedené krajský súd napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom vyjadril presvedčenie, že krajský súd nesprávne posúdil otázku nevyhnutnosti a účelnosti zaistenia navrhovateľa.

Podľa navrhovateľa, jednotlivé ustanovenia zákona o pobyte cudzincov umožňujúce zaistenie cudzinca na účely jeho administratívneho vyhostenia nemožno neodôvodnene oddeliť od ostatných právnych predpisov vzťahujúcich sa na postavenie žiadateľov o azyl, vrátane medzinárodných dohovorov, ku rešpektovaniu ktorých sa Slovenská republika zaviazala. Samotná skutočnosť, že zákonné ustanovenia zaistenie navrhovateľa pripúšťa, nestačí na to, aby ho bez prihliadnutia k ostatným právnym predpisom bolo možné automaticky považovať za oprávnené.

Poukázal na to, že počas výkonu trestu odňatia slobody požiadal dňa 3.9.2009 o udelenie azylu. Dňa 20.10.2009 Migračný úrad MV SR rozhodnutím ČAS: MU-517-20/PO-Ž-2009 konanie o udelenie azylu zastavil, toto rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené 28.10.2009 a v lehote, ktorá končí dňa 18.11.2009 má možnosť podať proti nemu rozklad.

Hoci je navrhovateľ v pozícii žiadateľa o azyl, a teda je oprávnený zdržiavať sa na území SR, odporca vydal rozhodnutie o jeho zaistení v čase, keď bol žiadateľom o azyl.

Navrhovateľ poukázal v tejto súvislosti na ust. § 22 zákona o azyle, z ktorého vyplýva, že žiadatelia o azyl sú oprávnení sa zdržiavať na území SR. Až vtedy, keď rozhodnutie v konaní o udelenie azylu nadobudne právoplatnosť, môže sa žiadateľ ocitnúť na území SR neoprávnene.

Navrhovateľ poukázal na to, že síce ustanovenie § 62 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov rieši otázku nedôvodnosti prepustenia zaistenia cudzinca, ktorý podal žiadosť o azyl, nemôže sa však vzťahovať na navrhovateľa, ktorý bol zaistený už v postavení žiadateľa o azyl.

Na skutočnosti, že sa navrhovateľ nachádzal v čase vydania rozhodnutia o zaistení na území SR oprávnene, nemení nič ani ustanovenie § 19 ods. 3 zákona o azyle, podľa ktorého rozklad proti rozhodnutiu o zastavení konania nemá odkladný účinok, pretože ten sa vzťahuje na vykonateľnosť rozhodnutia. Právoplatnosti rozhodnutia sa podľa navrhovateľa nijakým spôsobom nedotýka ani s ňou nesúvisí.

Podľa navrhovateľa nemožno vyvodit' z neho záver, žiadateľ o azyl sa vydaním rozhodnutia o zastavení konania ocitne na území SR neoprávnene.

Podľa navrhovateľa v odôvodnení rozhodnutia súdu absentuje odôvodnenie právneho názoru súdu, podľa ktorého bol síce navrhovateľ v čase rozhodnutia odporcu žiadateľom o azyl, avšak na území SR sa nachádzal neoprávnene. Rovnako krajskému súdu vyčítal, že neodôvodnil tvrdenie o tom, že rozhodnutím odporcu nedošlo k porušeniu čl. 5 Dohovoru.

Podľa navrhovateľa, v čase vydania napadnutého rozhodnutia sa na území SR zdržiaval oprávnene a nespĺňa podmienku efektívnosti a účelnosti zaistenia, ktorá je vyžadovaná, aby mohlo byť rozhodnutie pozbavujúce osobnú slobodu považované za zákonné.

Nakoľko čl. 5 Dohovoru vyžaduje na oprávnené pozbavenie osobnej slobody súčasné splnenie podmienky zákonom stanoveného postupu a zákonnosti rozhodnutia a tieto v danom prípade neboli splnené, nemožno podľa navrhovateľa tvrdit', že zaistenie navrhovateľa bolo uskutočnené v súlade s Dohovorom.

Navrhovateľ preto navrhol rozsudok krajského súdu zmenit' tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Poukázal na to, že dôvodom vydania rozhodnutia o zaistení navrhovateľa bola skutočnosť, že navrhovateľovi bolo dňa 7.10.2005 Oddelením cudzineckej polície PZ Bratislava-Rusovce vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu s platnosťou do 7.10.2010. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 22.10.2005.

Odporca poukázal na to, že navrhovateľ počas výkonu trestu odňatia slobody požiadal o azyl (ôsmykrát), a to z dôvodu obavy o svoj život a zdravie v krajine pôvodu. Dňa 20.10.2009 MÚ MV SR rozhodnutím č.p.MU-517-20/PO-Ž-2009 konanie zastavil. Navrhovateľa rozhodnutie prevzal dňa 28.10.2008. Konzultáciou Oddelenia cudzineckej polície PZ Trnava s MÚ MV SR bolo zistené, že uvedené rozhodnutie je vykonateľné a rozklad nemá odkladný účinok. Na základ uvedeného odporca vydal napadnuté rozhodnutie o zaistení navrhovateľa. Z dôvodu, že navrhovateľovi bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení a zákaze vstupu na územie SR do 7.10.2010 a naďalej sa zdržiaval na území SR, bol dňa 22.7.2008 Okresným súdom v Humennom na základe Trestného rozkazu č: OT 18/08 odsúdený za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. c/ TZ s použitím § 38 ods. 2 TZ na trest odňatia slobody na jeden rok. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ TZ súd nepodmienečne odložil výkon trestu odňatia slobody a podľa § 50 ods.1 TZ súd určil skúšobnú dobu dva roky.

Odporca poukázal na to, že výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení z územia SR zabezpečuje Oddelenie cudzineckej polície PZ Trnava.

Odporca vyjadril presvedčenie, že napadnutým rozhodnutím o zaistení navrhovateľa nedošlo k porušeniu zákona, bolo vydané v súlade so zákonom a s námietkami navrhovateľa nie je možné súhlasiť, pretože zastavenie konania o azyle bolo vykonateľné v čase zaistenia.

Na základe uvedeného odporca navrhol napadnutý rozsudok súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu

a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 4. mája 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu *č. p. UHCP-48-8/RHCP-BA-TT-AV-2009 zo dňa 6. novembra 2009*, ktorým odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon) zaistil dňom 6.11.2009 navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 180 dní do 4.5.2010 (podľa § 62 ods. 3 zákona) a podľa § 62 ods. 4 zákona navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia Medveďov.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 250i ods. 1 OSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Úlohou krajského súdu bolo v danej veci preskúmať rozhodnutie odporcu v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku (§ 250j ods. 1 OSP). Konanie v správnom súdnictve je totiž ovládané dispozičnou zásadou, znamenajúcou, že súd preskúmava napadnuté rozhodnutie len v medziach a v rozsahu určenom v opravnom prostriedku.

Z opravného prostriedku musí byť zrejmé v ktorých častiach a z akej stránky má súd napadnuté rozhodnutie skúmať, a to aj s poukazom na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdenie o porušení zákona (procesného, resp. hmotného).

Z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP (použitie ktorého v konaní podľa 3. hlavy vyplýva z ust. § 250 1 ods. 2 OSP) vyplýva, že navrhovateľ je povinný ním videné dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia explicitne v opravnom prostriedku uviesť a vymedziť tak rozsah súdnej

kontroly rozhodnutia správneho orgánu. Tieto jednotlivé tvrdenia tvoria vlastnú podstatu bodov opravného prostriedku, ktorými je súd viazaný.

Z opravného prostriedku navrhovateľa vyplynulo, že navrhovateľ jasne a zrozumiteľne uviedol, v čom vidí nesprávnosť a z toho plynúcu nezákonnosť rozhodnutia odporcu. Poukázal na nesprávnosť a nezákonnosť rozhodnutia odporcu s poukazom na to, že v danom prípade odporca oprávnenosť zaistenia odôvodňoval púhou existenciou rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa zo 7.10.2005, pričom sa nezaoberal skutočnosťou, že v čase vydania rozhodnutia o zaistení, bol v pozícii žiadateľa o azyl, pretože dňa 20.10.2009 MÚ MV SR konanie o jeho žiadosti o azyl zastavil, rozhodnutie mu bolo doručené dňa 28.10.2009 a v čase rozhodnutia odporcu, navrhovateľovi plynula lehota na podanie rozkladu proti uvedenému rozhodnutiu. Teda, podľa navrhovateľa sa v čase rozhodnutia odporcu na území SR nachádzal legálne. Navrhovateľ v opravnom prostriedku poukázal na to, že síce ustanovenie § 62 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov rieši otázku nedôvodnosti prepustenia zaistenia cudzinca, ktorý podal žiadosť o azyl, nemôže sa však vzťahovať na neho, pretože bol zaistený už v postavení žiadateľa o azyl.

Podľa navrhovateľa v odôvodnení rozhodnutia odporcu absentuje akýkoľvek iný dôvod vysvetľujúci, prečo odporca rozhodol tak ako rozhodol. Navrhovateľ v opravnom prostriedku namieta, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, obmedzuje sa len na stručné zosumarizovanie prípadu navrhovateľa a konštatuje, že takéto zaistenie je potrebné pre výkon administratívneho vyhostenia navrhovateľa. Navrhovateľ namieta, že z rozhodnutia nie je zrejmé, prečo je takéto rozhodnutie potrebné, podobne neuvádza akým spôsobom sa vysporiadal so všetkými rozhodnutiami správnych orgánov a súdov, ktoré v odôvodnení rozhodnutia uvádza. V tejto súvislosti navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že napadnutým rozhodnutím odporcu bol ukrátený na svojich právach.

Na výzvu súdu, či navrhovateľ súhlasí s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania, navrhovateľ odpovedal, že s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania nesúhlasí a žiada o urýchlené rozhodnutie v zmysle čl. 5 ods. 4 Dohovoru.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd považoval skutkové zistenia správneho orgánu za správne vrátane právneho názoru odporcu o splnení podmienok pre vydanie

rozhodnutia o zaistení navrhovateľa, za ktoré považoval právoplatné rozhodnutie o vyhostení navrhovateľa.

V rozhodnutí krajského súdu sa uvádza, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia bol navrhovateľ v pozícii žiadateľa o azyl, avšak s poukazom na § 62 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, táto skutočnosť nebránila vydaniu rozhodnutie o zaistení pre účely administratívneho vyhostenia. Podľa krajského súdu navrhovateľ sa zdržiaval v čase zaistenia dňa 6.11.2009 na území SR neoprávnene.

Z rozhodnutia krajského súdu napokon vyplýva, že súd dospel k záveru, že odporca správne aplikoval ust. § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, a nedošlo k pozbaveniu osobnej slobody v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru.

Právnomu názoru krajského súdu týkajúceho sa posúdenia vzťahu konania o žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu na území SR s konaním o zaistení navrhovateľa pre účel administratívneho vyhostenia chýba akákoľvek úvaha súdu, na základe ktorej k takémuto záveru dospel. Navyše k spisu nie je pripojený administratívny spis Migračného úradu MV SR, resp. rozhodnutie príslušného správneho orgánu o zastavení konania, a preto tvrdenia navrhovateľa, resp. odporcu o zastavení konania, o nadobudnutí právoplatnosti takéhoto rozhodnutia o zastavení konania o žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu nebolo možné verifikovať (obsahom predmetných rozhodnutí, dokladov o doručení rozhodnutia a dátume nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia), na ktoré sa krajský súd odvoláva. Nebolo možné podľa odvolacieho súdu posúdiť ani správnosť záverov krajského súdu ohľadne namietanej zákonnosti a účelnosti zaistenia navrhovateľa najmä s poukazom na rozhodnutie správneho orgánu o zastavení konania vo veci azylu, ktoré sa v spise krajského súdu, ani správneho orgánu vôbec nenachádza.

V rozhodnutí krajského súdu absentuje aj vyhodnotenie námietok navrhovateľa v súvislosti s namietaným nesprávnym posúdením otázky nevyhnutnosti a účelnosti zaistenia navrhovateľa, ktoré navrhovateľ namietal v opravnom prostriedku.

Týmito námietkami navrhovateľa explicitne vyjadrenými v opravnom prostriedku sa krajský súd vôbec nezaoberal, zo strany krajského súdu krajského súdu zostali nepovšimnuté.

Rozsudok krajského súdu tak nereagoval na podstatné námietky navrhovateľa, pričom nie je z jeho odôvodnenia zrejmé, ako sa s námietkami navrhovateľa vysporiadal a ako dospel k záveru o zákonnosti a správnosti napadnutého rozhodnutia odporcu bez zohľadnenia predmetných námietok, preto je rozhodnutie krajského súdu nielenže nepresvedčivé, ale z pohľadu prieskumu rozsudku krajského súdu nepreskúmateľné.

Uvedený záver krajského súdu o zákonnosti napadnutého rozhodnutia totiž nevypovedá nič o správnosti postupu krajského súdu pri jeho hodnotení dostatočnosti skutkových podkladov najmä s poukazom na vznesené námietky navrhovateľa, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu zostali zo strany krajského súdu nepovšimnuté.

Krajský súd bol totiž viazaný rozsahom dôvodov, ktoré navrhovateľ uplatnil v opravnom prostriedku a nič mu nebránilo v tom, aby aproboval skutkové zistenia, z ktorých vychádzal odporca. Z ustanovenia § 250i ods. 1 OSP síce nevyplýva povinnosť súdu vykonať navrhované dôkazy, z rozhodnutia súdu však musí byť zrejmé, ako sa s takýmto návrhom účastníka konania na vykonanie dôkazov vysporiadal a prečo vykonanie navrhovaného dôkazu nepovažoval za potrebné.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzovaný v skutkových otázkach len tým, čo zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu najmä z hľadiska závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení učených správnym orgánom a ak pri tom zistí skutkové či procesné právne nedostatky, môže reagovať jednak tým, že uloží správne orgánu ich odstránenie, nahradenie či doplnenie, resp. zváži, či tak učiní sám.

Týmto požiadavkám, však postup krajského súdu v predmetnej veci nezodpovedá.

V danom prípade bol krajský súd viazaný rozsahom a dôvodmi opravného prostriedku, a pri dodržaní tejto zákonnej zásady sa mal týmito dôvodmi zaoberať a zaujať k nim stanovisko, najmä z toho pohľadu, či uvedené námietky sú spôsobilé vyvolať pochybnosti o správnosti skutkových zistení a z toho plynúcu namietanú nezákonnosť rozhodnutia odporcu.

V tejto súvislosti najvyšší súd dáva do pozornosti Uznesenie Ústavného súdu SR č. IV.ÚS 378/08-55 zo dňa 16.12.2008, v ktorom ústavný súd uviedol, že v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Pretože napadnuté rozhodnutie krajského súdu nedáva zrozumiteľným spôsobom odpoveď na otázky nastolené navrhovateľom, a to na namietané nesprávne posúdenie zákonnosti rozhodnutia o zaistení navrhovateľa v kontexte namietaného porušenia čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, pričom odvolací súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať, pretože takýmto postupom súdu by sa odňala možnosť konať pred súdom, dospel odvolací súd k potrebe zrušenia rozsudku krajského súdu.

Podľa § 212 ods. 3 OSP na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa § 212 ods. 4 OSP odvolací súd môže rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť, aj keď sa navrhuje zmena, a naopak.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Vzhľadom k tomu, že krajský súd sa uvedenými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku nezaoberal, odňal navrhovateľovi možnosť konať o uplatnených námietkach pred súdom.

Na základe uvedeného odvolací súd podľa citovaných ustanovení § 221 ods. 1 písm. f/ OSP napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, s tým, že úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude sa týmito námietkami podrobne zaoberať.

O trovách odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky nerozhodol, pretože o trovách odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 OSP rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 4. mája 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová